

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

HRISTOS VINDECĂ PRIN CREDINȚĂ, POST ȘI RUGĂCIUNE

DUMINICA A 10-A DUPĂ RUSALII

(Vindecarea lunaticului)

ADUCEREA MOAȘTELOR
SF. AP. BARTOLOMEU; SF. AP. TIT

Coborând de pe muntele Taborului - unde S-a schimbat la Față și a arătat ucenicilor slava și strălucirea dumnezeirii Sale - Mântuitorul întâlnește un om care ieșind din mulțime s-a apropiat de El și căzând în genuchi înaintea Sa Îl ruga fierbinte să-i vindece fiul care era stăpânit de un duh rău și pătimea cumplit. Mai mult, era lunatic, iar demonul îl muncea greu și adesea îl arunca în foc și apă ca să-l piardă.

Domnul Hristos apreciază îndrăzneala de a veni la El, credința sa și îi înțelege durerea. Deoarece în jur erau mulți care nu credeau în dumnezeirea și mesianitatea Sa, Domnul îi apostrofează zicând: „O neam necredincios și îndărătnic... până cand vă voi suferi pe voi?” Și îndată cere tatălui să aducă pe fiul său înaintea Sa: „Aduceți-l aici la Mine”. Tatăl tânărului rugase mai întâi pe apostoli ca să-l vindece, dar aceștia nu au putut. Nu aveau încă puterea deplină dată lor de Hristos și nici încredințarea totală că El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, cel făcut Om.

Aceste daruri se vor arăta lucrătoare și desăvârșite în apostoli, mai ales după Învierea Domnului și după Cincizecime, când puterea Duhului Sfânt va lucra prin ei.

Sfânta Evanghelie ne spune în continuare că Domnul a certat duhul cel rău, după ce tânărul a fost adus în fața Sa și îndată acesta a ieșit și tânărul s-a făcut sănătos. Pe urmă ucenicii L-au întrebat discret pe Hristos de ce ei nu au putut izgoni demonul din omul bolnav. Mântuitorul le răspunde: „Din pricina puținii voastre credințe”.

În asemenea cazuri se cere o credință puternică și neclintită, pe care chiar apostolii Domnului o vor dobândi treptat, mai ales după Pătimirile și Învierea

Minunea vindecării tânărului lunatic, stăpânit de un duh necurat, relatată în Sfânta Evanghelie de astăzi prin pericopa de la Matei cap 17, 14-23, ne arată pe de o parte puterea dumnezeiască a lui Hristos și iubirea Sa față de omul aflat în suferință și grea încercare, iar pe de altă parte scoate în evidență puterea credinței omului când acesta cere ajutor lui Dumnezeu, precum și rostul rugăciunii și al postului în lupta creștinului cu duhurile cele rele. Hristos Domnul ne cere să avem credință neîndoielnică în puterea și ajutorul Său, măcar cât „un grăunte de muștar” și atunci vom putea și noi muta muntele ostil din sufletul nostru, făcând astfel cale harului dumnezeiesc peste ființa noastră spre vindecare și mântuire.

Domnului. Unii dintre apostoli chiar se mai îndoiau de dumnezeirea Sa sau adesea erau șovăielnici.

Precizăm însă că în acest caz al vindecării lunaticului, Mântuitorul a lucrat în chip pedagogic. Textul paralel de la Luca, cap. 9, vine cu unele lămuriri și precizări. Astfel, când tatăl vine la Iisus și-L roagă să-i vindece fiul, Domnul îi spune: „De poți crede, toate sunt cu putință celui ce crede”, la care tatăl răspunde: „Cred, Doamne, ajută necredinței mele!” sau mai bine spus puținii mele credințe.

Aici Hristos subliniază necesitatea credinței ca punte pe care vine spre noi ajutorul și vindecarea Sa. Ucenicii Săi nu ar fi putut sublinia acest lucru, de asemenea doar Domnul putea arăta deplin că are putere asupra duhurilor celor rele și că El a venit „Să strice lucrările diavolului” și să elibereze pe om din robia lui.

De aceea l-a și certat pe duhul cel rău și, scoțându-l afară din om, i-a poruncit:

„De acum să nu mai intri în el”. În final, Mântuitorul mai precizează că multe duhuri rele nu ies din om decât prin rugăciune și post, două arme care pun pe fugă pe vrăjmașul diavol.

Rugăciunea curată, stăruitoare, îi alungă pe diavoli din minte, ca acolo să stăpânească harul și lumina lui Hristos, iar nevoința postului îi alungă din simțurile trupului, veștejind poftetele și pornirile lui, prin care adesea vrăjmașul intră în om și găzduiește în el.

Învățăm din Evanghelia de astăzi că virtutea credinței puternice, postul și rugăciunea sunt elemente esențiale ale vieții noastre duhovnicești. Împreună cu smerenia, nădejdea și iubirea milostivă, ele pot reprezenta un luminos model de viață creștină. Deci, la credință să punem și multă nevoință și atunci Hristos va lua chip în noi spre mântuirea sufletelor noastre. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

TĂIEREA CAPULUI SFÂNTULUI PROROC IOAN BOTEZĂTORUL

La 29 august, prăznuim Tăierea Capului Sfântului Proroc Ioan Botezătorul, zi de post și rugăciune pentru Biserică și credincioși, această sărbătoare încheind anul bisericesc. Sfântul Ioan Botezătorul este cel mai mare profet al Vechiului Testament, legătura între Vechiul și Noul Testament, cel care ca ultimul profet al Legii Vechi s-a învrednicit să-l vadă pe Mântuitorului Hristos, Mesia cel promis și să-L prezinte la Iordan ca „Miel al lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”.

Sfântul Ioan a fost prorocul cu chip de „Înger în trup”, singurul dintre sfinți zugrăvit cu aripi de înger în iconografia bisericească. El a fost înaintea Domnului nu numai cu nașterea, ci și cu moartea sa: Domnul Hristos a pățimit pentru păcatele oamenilor, iar Înaintemergătorul Său a îndurat moartea mucenicească pentru fărădelegile lui Irod.

Sfântul Ioan a propovăduit pocăința spre iertarea păcatelor și i-a botezat în apa Iordanului pe aceia care se hotărâu să-și schimbe viața. Apoi L-a botezat pe Hristos și L-a arătat pe Fiul lui Dumnezeu ca pe Unul din Sfânta Treime.

Mulțimile veneau în pustiul Iordanului și-l ascultau. Predica lui era aspră și cutremurătoare, precum viața sa aspră și smerită: mânca lăcuste și miere sălbatică, purta o haină din păr de cămilă, încins cu o curea și chema la moralitate, biciuind fărădelegile și inegalitățile sociale, abaterile de la dreapta credință și împietrirea inimilor.

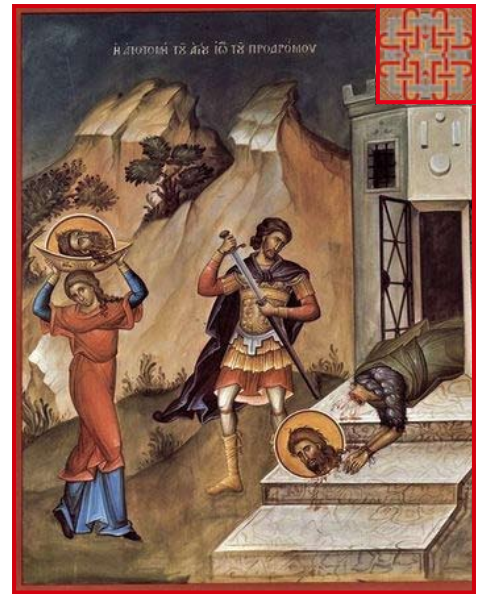
Viața pământească a Sfântului Ioan a fost curmată cu ură și cruzime de regele Irod Tetrarhul, la sfatul diavolesc al nelegitimei sale soții Irodiada. În anul 31, tetrarhul Irod Antipa al IV-lea, fiul lui Irod cel Mare, s-a dus la Roma la împăratul Tiberiu. Oprindu-se pe drum în casa fratelui său Filip, s-a aprins de patimă pentru soția fratelui său, Irodiada. Aceasta i-a promis că se va căsători cu el dacă se va despărți de soția sa, adică de fiica lui Areta, împăratul Arabiei. Întorcându-se de la Roma, Irod Antipa își alungă soția legitimă și se căsătorește cu Irodiada, împotriva legii. Pentru această nelegiuire, Ioan Botezătorul îl muștră pe Irod înaintea tuturor: „Nu ți se cade să ții pe femeia fratelui tău” (Marcu 6, 18).

De aceea, Irodiada și fiica sa, Salomeea căutau prilej să-l omoare pe Sfântul Ioan. Regele Irod l-a întemnițat pe Sfântul Ioan, dar se temea de popor ca

să-i facă vreun rău. Prorocul și din temniță îl muștră pentru nelegiuirea în care trăia. Prilejul pândit de Irodiada s-a ivit când regele și-a serbat ziua de naștere, iar Salomeea a dansat, încântându-i pe meseni. Irod, amețit de băutură, a făgăduit cu jurământ că-i va da Salomeei orice-i va cere, chiar și jumătate din împărăția sa. Salomeea a fost sfătuită de Irodiada să-i ceară să i se aducă pe tipsisie capul Sfântului Ioan Botezătorul. Irod s-a întristat pe moment, neașteptându-se la o asemenea cerere din partea fetei, care nu a cerut bani sau avere, ci „sânge de proroc”, dar pentru jurământul făcut în fața mesenilor, a dat poruncă ca de îndată temnicerul să-i taie capul Sfântului Ioan și să-l aducă pe tipsisie, dându-l fetei, iar aceasta, mamei ei.

Viața pământească a Înaintemergătorului s-a curmat astfel. Trupul lui a fost luat de ucenicii săi și îngropat, iar capul, la porunca Irodiadei, se pare că a fost îngropat într-un loc ascuns, de teamă ca nu cumva Ioan să învieze și s-o mustre pentru fapta ei nelegiuită.

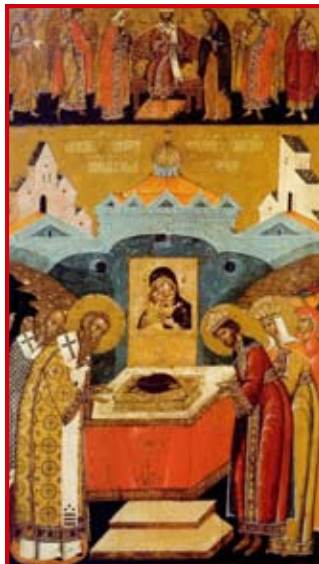
Biserica ne spune - după textul de la Luca cap 8, 3, că o femeie credincioasă Mântuitorului Hristos și Sfinților Apostoli, anume Ioana, soția lui Huza, dregător a lui Irod, știa unde era îngropat capul Sf. Ioan Botezătorul. Împreună cu ucenicii Mântuitorului l-ar fi așezat într-o amforă și l-au îngropat în Grădina Ghetsimani, de unde apoi niște negustori l-au găsit și l-au dus la Edesa în Siria. De acolo, după alte peregrinări, cinstitul cap a ajuns la Constantinopol, de unde cruciații l-au dus în Apus, în catedrala din Amiens (Franța) unde se păstrează

și azi. Cea mai mare parte din mâna Sf. Ioan Botezătorul, cea care L-a botezat pe Mântuitorul Hristos, se păstrează la Topkapî în Constantinopol, iar altă parte din mâna sa la Mănăstirea Dionisiu de la Sfântul Munte Athos și la Mănăstirea Cetinje din Muntenegru.

Fapta lui Irod nu a rămas nepedepsită, deoarece Areta, pentru a se răzbuna de supărarea adusă fiicei lui a cucerit castelul Maherus și o parte din pământul Iudeii. După ceva timp, Irod s-a dus la Roma ca să obțină titlul de rege de la împăratul Caligula, ca și fratele său, Agripa. Împăratul însă aflase că se unise cu parții, că uneltea împotriva romanilor și că se pregătea să înarmeze 70.000 de oameni. Pentru acestea i-a luat stăpânirea tetrarhiei Iudeii, i-a confiscat averea și l-a exilat (în anul 38) împreună cu Irodiada, mai întâi la Lugdun (Lyon) în Galia și apoi la Iliard în Spania. Astfel, Irod s-a sfârșit acolo în mizerie și boală, după ce mai întâi a văzut groaznică moarte a Salomeei. ❖

Așezarea în raclă a cinstitului brâu al Maicii Domnului

Soția împăratului Leon cel înțelept (886-911), împărăteasa Zoe, suferea de o boală gravă, incurabilă, însă, într-o noapte, prin vedenie dumnezeiască, a aflat că dacă se va atinge de Brâul Maicii Domnului se va vindeca. În Constantinopol, într-o biserică închinată Sfintei Fecioare Maria, se afla un veșmânt și Brâul Născătoarei de Dumnezeu, așezate la loc de cinste într-o raclă de aur, aduse de la Ierusalim în timpul împăratului Arcadius (395-408). La rugămintea Împăratului Leon, Patriarhul Constantinopolului a luat brâul Maicii Domnului, și, înconjurat de un sobor de preoți, a mers la curtea împărătească unde s-au rugat pentru tămăduirea împărătesei. Aceasta s-a închinat și a adus cinstire Brâului Maicii Domnului și atingându-se de acesta s-a vindecat. În urma minunii au așezat Brâul Maicii Domnului înapoi în raclă și au rânduit prăznuirea acestei minuni spre lauda Maicii Domnului. ❖

ADORMIREA MAICII DOMNULUI

Hristos trimite prin înger aceste cuvinte mamei Sale

„E timpul să te iau la Mine, mamă!
Așa cum ai umplut de bucurie pământul
și pe cei de pe pământ, tu,
cea cu dar dăruită, tot așa bucură acum
și pe cele cerești! Fă să strălucească
sălaşurile Tatălui Meu! Fă bucurie
și duhurile sfinților.
Văzând cinstita ta mutare la Mine,
mutare escortată de îngeri,
aceste duhuri sunt sigure că
prin tine va sălășlui și o parte din ele
în lumina Mea.

Vino cu veselie! Bucură-te și acum, așa cum te-ai bucurat și mai înainte. Față de toți și față de toate, ai vrednicia titlului: „Cea plină de dar”. Așa cum în clipa când aveai să mă zămășlești, ai fost vestită să te bucuri, bucură-te și acum când ești invitată să fii luată de Mine! Să nu te tulburi că părăsești lumea cea pieritoare cu poftetele ei. Tu părăsești piericiunea lumii, dar nu vei lăsa lipsiți de ajutorul tău pe cei ce rămân în lume. Ci așa, precum Eu care nu sunt din lume, privesc ocrotitor și conduc cu grijă pe cei din lume, tot așa și protecția ta nu se va lua de la cei din lume până la sfârșit. Nu te va tulbura grija de trup. Te vei întoarce la o viață mai vie, la liniștea bucuriei, la pacea netulburată, la existența fără griji, la desfătarea nepătimitoare, la o permanență neîntreruptă, la bucuria nepătimitoare, la lumina neapusă, la ziua cea fără seară, la Mine Însuși, Creatorul universului și al tău. Căci acolo unde sunt Eu, e viața veșnică, bucuria incomparabilă, sălășluirea neegalată, viața nestrucăcioasă. Unde sunt Eu acolo vei fi și tu, mamă nedespărțită, în Fiul inseparabil. Unde e Dumnezeu, acolo este toată bunătatea, toată desfătarea, toată bucuria luminoasă. Nimeni care a văzut slava Mea, n-a mai vrut s-o părăsească. Nimeni dintre cei care au venit în liniștea Mea n-a mai căutat cele ale lumii pieritoare. Întrebă pe Petru dacă poate compara lumea cu muntele Tabor, atunci când a văzut pe acest munte, pentru puțin timp, slava Mea. Pe când trăiai în lumea celor pieritoare îți arătam puterea Mea la vedere. Mutându-te din viață, mă voi arăta ție față către față. Dă fără mâhnire pământului, cele ce sunt proprii. Trupul tău e al Meu. Și pentru că în mâna Mea sunt marginile pământului, nimeni nu va răpi nimic din mâna Mea. Încredințează-mi Mie trupul tău, pentru că

Eu am pus dumnezeirea Mea în pântecele tău. Dumnezeiescul tău suflet va vedea slava Tatălui Meu. Trupul tău neîntinat va vedea slava Unuia-Născut Fiul său. Duhul tău pur va vedea slava prea Sfântului Duh. Moartea nu se va lăuda cu privire la tine, căci tu ai purtat în tine Viață, te-ai făcut vasul Meu; pe acest vas nu-l va sparge sfărâmarea căderii mortale, nu-l va acoperi de ceață umbra întunericii. Vino cu râvnă la Cel născut de tine. Vreau ca tu să te veselești de interesul ce-ți poartă Fiul tău, să-ți răsplătesc pentru a fi sălășluit în pântecele tău matern, pentru a mă fi hrănit cu lapte, pentru a mă fi crescut și educat; vreau să adevăresc încrederea trupului tău care m-a purtat, Mamă, căpătând ca Fiu pe Unul-Născut; socotește drept mare cinste de locui împreună cu Mine. Știu că dragostea nu te atrage spre alt copil. Eu pe tine, Fecioară, te-am făcut mamă. Voi face ție, mamă, să te bucuri de Fiul tău. Voi face ca lumea să-ți fie datoare și voi

slăvi numele tău și mai mult, odată mutată. Voi face din tine zid al lumii, pod al celor bătuți de valuri, corabie (chivot) pentru cei scăpați, toiag pentru cei ce sunt duși de mână, avocata păcătoșilor, scară care poate să ridice pe oameni la cer. Vino veselă. Deschide raiul pe care l-ai închis ruda ta și cea de o fire cu tine, Eva. Intră întru bucuria Fiului tău. Lasă Ierusalimul cel de jos: urcă la cetatea cerească, pentru că după puțin mare va fi plângerea Ierusalimul pământesc, după cum stă scris: „Lovitura ca lovitura grindinei lovită pe câmpie”. Întinde-te numai de formă în mormântul din Ghetsimani. Nu te voi lăsa multă vreme în el. Voi veni îndată la tine, în timp ce tu ești așezată în mormânt, dar nu ca să mai fiu zămislit de tine, cum am sălășluit o dată în tine, ci ca să te iau să sălășluiești cu Mine. Așează-ți trupul tău cu încredere în locul Ghetsimani, așa cum Eu, înainte de Patimă, am îngenunchiat acolo după obiceiul oamenilor să mă rog. Preînchipuind adormirea ta, mi-am plecat și Eu într-un asemenea loc genunchii Mei din trupul tău. Deci, așa cum Eu, după aplecarea genunchilor, atunci am ieșit la moartea cea făcătoare de viață și de bună voie pe cruce, tot așa și tu, după depunerea rămășițelor tale, vei trece imediat la viață. Iată, ucenicii Mei vin la tine; ei te vor înmormânta cu cinste și evlavie, căci sunt fiii duhovnicești ai luminii Mele. Precum tu însăși știi, lor le-am dăruit harul învierii. Înmormântată de ei, să socotești că înmormântarea a fost făcută ca de mâinile Mele. Nu se cuvine ca tu să fii înmormântată de altcineva decât de apostolii Mei în care sălășluiește și Sf. Duh. Pentru cinstea înmormântării tale, ei țin locul Meu, o, Prea Curată.” (Pr. Prof. Ioan G. Coman – „Și cuvântul s-a făcut trup”, Editura Mitropoliei Banatului, pp. 415-418) ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 25 AUGUST - 1 SEPTEMBRIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 25 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 10-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 28 august	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Joi 29 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†)Tăierea capului Sf. Proroc Ioan Botezătorul (Post) Utrenia, Sfânta Liturghie
Vineri 30 august	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 31 august	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 1 septembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 11-a după Rusalii (Pilda datornicului milostiv) Utrenia, Sfânta Liturghie

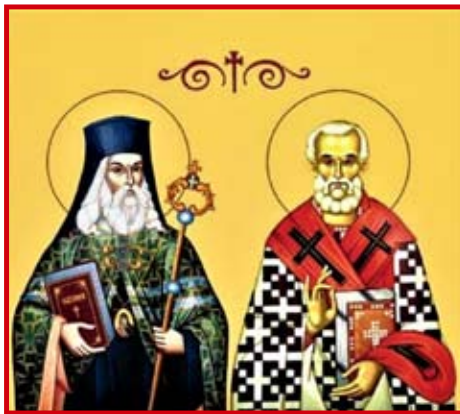
Mănăstirea Secu, loc de adâncă spiritualitate creștină dar și de cultură și civilizație, rămâne în primul rând pentru noi mănăstirea în care Sf. Cuv. Paisie de la Neamț a păstorit o obște de peste 350 de călugări și a tradus multe texte patristice. Acest sfânt lăcaș este ctitorit pe locul Schitului Zosima de către vornicul Nestor Ureche și soția sa Mitrofana în anul 1602. Curând aici începe să funcționeze și o școală.

Sfântul Ierarh Varlaam, Mitropolitul Moldovei

S-a născut în jurul anului 1580, într-o familie de răzeși din Borcești (Neamț), sat dispărut, situat lângă Târgu Neamț. Numele său de mirean a fost Vasile Moțoc. De tânăr și-a îndreptat pașii spre Schitul Zosim de pe valea pârâului Secu, unde a învățat carte și și-a dezvoltat talentul de vorbitor și scriitor. A deprins limbile slavonă, latină și greacă. Este tuns în monahism cu numele de Varlaam. Bun povățuitor, ajunge pe treptele ecleziastice cele mai înalte, fiind numit egumen al mănăstirii. Se ocupă în continuare cu studiul cărților, îndeosebi cele religioase, traducând Scara (Leavstvița) Sf. Ioan Scărarul (1618). A fost unul din întemeietorii limbii române literare.

Pentru strădaniile și virtuțile sale este ridicat la rangul de arhimandrit. Ajunge sfetnic de încredere al domnitorului Miron Barnovschi, care în 1628 îl trimite într-o misiune ecumenică la Moscova și Kiev. Se întoarce în țară după moartea mitropolitului Anastasie Crimca (1629) și înlăturarea Domnitorului Miron Barnovschi și se retrage la mănăstirea sa de metanie, Secu. Dar în anul 1632, în timpul domniei lui Alexandru Iliș, arhimandritul Varlaam este numit Mitropolit al Moldovei în locul mitropolitului plecat la Domnul Anastasie II (1629-1632).

Mitropolit Varlaam va avea multe realizări, cu sprijinul Domnitorului Vasile Lupu: prin bunăvoința Sfântului Mitropolit Petru Movilă al Kievului, Mitropolitul Varlaam înființează în anul 1640 la Mănăstirea „Sfinții Trei Ierarhi” din Iași prima tipografie românească din Moldova; în anul 1642 convoacă Sinodul de la Iași; zidește frumoasa și renumita biserică a Mănăstirii „Sfinții Trei Ierarhi” din Iași, ctitoria cea mai cunoscută a Domnitorului Vasile Lupu, unde în anul 1641 sunt aduse moaștele Sf. Cuv. Parascheva, dăruite Domnitorului Vasile Lupu de Patriarhia Ecumenică de Constantinopol; cu ajutorul Domnitorului Vasile Lupu în anul 1640 întemeiază la Iași prima școală de grad înalt din Moldova, după modelul

Academiei Duhovnicești de la Kiev, înființată acolo de Sfântul Ierarh Petru Movilă. Drept reacție la propaganda calvină din Transilvania redactează „Cartea care se cheamă Răspunsul împotriva Catehismului Calvinesc”, prima scriere românească de polemică teologică. De asemenea, mitropolitul Varlaam se numără, în anul 1639, între cei trei candidați propuși pentru ocuparea scaunului de Patriarh Ecumenic al Constantinopolului.

Mitropolitul a tipărit la Iași mai multe cărți de slujbă și de apărare a credinței ortodoxe, printre care: Cele șapte taine, Răspunsul împotriva catehismului calvinesc, Pravila, Paraclisul Născătoarei de Dumnezeu. Lucrarea sa „Cazania” sau „Carte românească de învățătură la duminicile de peste an, la praznice împărătești și la sfinții mari” (1643) a fost prima carte românească tipărită în Moldova, numărându-se între cele mai de seamă scrieri din istoria vechii culturi românești. Mitropolitul Varlaam face în Moldova primii pași de înlocuire a limbilor străine, greacă și slavonă, cu limba vorbită a poporului.

În aprilie 1653 se retrage la Mănăstirea Secu, unde pleacă în veșnicie în anul 1657. Este înmormântat în partea de miazăzi a bisericii.

La propunerea Sinodului Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, în data de 12 februarie 2007, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române înscrie în rândul sfinților din calendar pe învățatul mitropolit Varlaam al Moldovei, cu zi de pomenire la 30 august.

Sfântul Ierarh Ioan de la Râșca și Secu, episcopul Romanului

Născut într-un sat smerit din Vrancea, în familia răzeșilor Gheorghe și Anastasia, rudă a Mitropolitului Varlaam, va fi și el atras de viața monahală. Intră în mănăstirea Râșca, unde va fi tuns în monahism în anul 1630. Se mută apoi la Secu, în fosta chilie a Mitropolitului

Varlaam. Va fi fost egumen la mănăstirea cu hramul „Sfântul Ierarh Nicolae” din Cetatea Neamț (înființată în 1641 de domnul Vasile Lupu) până în 1665, și apoi, între 1666 și 1667, egumen la Secu.

Socotit vrednic, va fi hirotonit Episcop de Huși în anul 1667. Timp de șapte ani, cu multe greutate și slujă jertfelnic pe cei păstoriți, făcând milostenii și mângâind pe cei bolnavi. Atunci se împrietenește cu Sfântul Dosoftei al Moldovei, în acei ani Episcop de Roman, căruia îi va urma în anul 1674 Sfântul Ierarh Ioan.

Stă în scaunul episcopal al Romanului până în anul 1685, fiind un colaborator apropiat al Sfântului mitropolit Dosoftei al Moldovei, care-l numea, în lucrarea „Viața și petrecerea svinților”, „arhiepiscopul cel sfânt și minunat”.

Ca episcop de Roman pune, împreună cu vornicul Moțoc din Odobești, temelile Mănăstirii Mera, din părțile Vrancei și rectitorește Mănăstirea Vărzărești. Pleacă la Domnul în anul 1685, fiind înmormântat lângă biserica de la Mănăstirea Secu, în partea de nord. Chipul său a fost pictat în frescele Paraclisului de la Mănăstirea Râșca, biserica Schitului Vovidenia și biserica Schitului Agapia Veche.

A fost canonizat în ședința Sfântului Sinod din 5-7 martie 2008, cu zi de prăznuire la 30 august. ❖

La închiderea ediției

Un pelerinaj pe care trebuie să-l faci măcar o dată în viață: pe urmele Mântuitorului în Țara Sfântă. Între 20 și 28 august, un grup de pelerini de la Parohia Șerban Vodă, în mare parte tineri, conduși de părintele diacon Cristian Filiuță și însoțiți de părintele Adrian Chiriță, ajung în locurile cele mai importante din viața Mântuitorului dat și în Iordania, la Petra.

Sperăm să vă povestim mai multe despre acest pelerinaj în numărul viitor. Până atunci vă oferim o poză din prima zi a călătoriei. ❖

